

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 08.07.2019 по 12.07.2019

2019/25

Дата прийняття:	08/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	08/07/2019 (Велика Палата)
Назва:	CASE OF MIHALACHE v. ROMANIA (Application no. 54012/10)
Зміст:	<p>У травні 2008 року працівники поліції зупинили автомобіль, за кермом якого був заявник, з метою здійснення превентивного заходу. Заявник пройшов дихальний тест на вміст алкоголю, який показав позитивний результат.</p> <p>Офіцери поліції запропонували заявнику проїхати разом з ними до лікарні для взяття зразку крові на перевірку вмісту алкоголю.</p> <p>У липні 2008 році прокуратура відкрила кримінальне провадження проти заявника за відмову у наданні зразку крові на визначення вмісту алкоголю в крові. 7 серпня 2008 року прокуратура припинила кримінальне провадження проти заявника на тій підставі, що вчинене діяння не було такого ступеня серйозності/суспільної небезпечності, що становило злочин. Зокрема, заявника було зобов'язано сплатити штраф за вчинення адміністративного правопорушення в сумі, еквівалентній приблизно 250 євро. На це рішення прокуратури заявник апеляцію не подавав і сплатив зазначену суму штрафу разом із судовими витратами 15 серпня 2008 року.</p> <p>У січні 2009 року прокуратура вищого рівня прийняла рішення про скасування рішення від 7 серпня 2008 року, оскільки накладене на заявника адміністративне стягнення не сприяло в повній мірі досягненню превентивної мети покарання з огляду на вчинене порушення правил дорожнього руху, яке є суспільно небезпечним, та направила справу до прокуратури нижчого рівня для продовження розслідування.</p> <p>У березні 2009 року справу заявника було передано до суду. В листопаді 2009 року заявникові було призначено покарання у виді одного року позбавлення волі за відмову у взятті проб на визначення вмісту алкоголю в крові. Заявник подав апеляцію на рішення суду, проте суд апеляційної інстанції відхилив його скаргу своїм остаточним рішенням від 14 червня 2010 року.</p> <p>У березні 2013 року Генеральний прокурор подав до фінансових органів клопотання про повернення сплаченого заявником штрафу за рішенням від 7 серпня 2008 року. В жовтні 2013 року працівники поліції проінформували заявника про процедуру повернення сплаченого штрафу. Згідно з матеріалами справи заявник не звертався з вимогою про повернення штрафу.</p>

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 4 Протоколу № 7 до Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (право не бути притягненим до суду або покараним двічі).
Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KISLOV v. RUSSIA <i>(Application no. 3598/10)</i>
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги заявника на провадження з екстрадиції його з Росії до Білорусі.</p> <p>Суд Білорусі в грудні 2005 року визнав заявника винним в одержанні неправомірної вигоди під час перебування на посаді працівника районного управління державного підприємства та призначив покарання у виді семи років позбавлення волі в колонії суворого режиму.</p> <p>Заявник стверджував, що кримінальне провадження проти нього було розпочато у відповідь на обвинувачення його керівника у вчиненні корупційних діянь, і що справу заявника було сфабриковано.</p> <p>Заявник прибув до Росії в березні 2005 року у зв'язку із переслідуваннями органами влади у Білорусі.</p> <p>Заявника було затримано в липні 2009 року, і в жовтні 2009 року прокурор Генеральної прокуратури погодив його екстрадицію до Білорусі. Заявник подавав апеляцію на таке рішення, стверджуючи, що російські органи влади не оцінювали необхідність відмови у такій екстрадиції, оскільки вирок щодо заявника було постановлено без мінімальних гарантій справедливого суду.</p> <p>Адвокат заявника під час розгляду скарги на екстрадицію заявляв про катування заявника у випадку його видачі; проте російські суди підтримали видачу заявника. Заявник почав переховуватись, але станом на березень 2016 року він перебуває в Росії.</p> <p>Білоруські суди зменшили призначений заявникові строк покарання до 4 років у зв'язку із законодавчими змінами. Подальші скарги до Верховного Суду Білорусі були відхилені.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість). Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції. Порушення пункту 5 статті 5 Конвенції.

Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ATYUKOV v. RUSSIA (Application no. 74467/10)
Зміст:	<p>Заявник скаржився, що адміністративне провадження проти нього було несправедливим: стверджував, що він не зміг допитати свідків, свідчення яких були основними для його засудження, не зміг домогтися присутності інших свідків під час розгляду адміністративного провадження щодо його обвинувачення за водіння у нетверезому стані.</p> <p>29 березня 2010 року двоє працівників патрульної поліції зупинили автомобіль заявника, оскільки він проїхав на червоне світло світлофора.</p> <p>За свідченнями працівників поліції, почувши запах алкоголю, вони запропонували заявнику пройти дихальний тест на вміст алкоголю, проте у присутності двох свідків він відмовився і наполіг, щоб його відвезли до лікарні для проходження тесту. Працівники поліції знищили протокол затримання, оскільки на ньому щось написав заявник. Надалі офіцери поліції відпустили двох свідків та знайшли двох нових. В процесі проведення тесту заявник не зміг достатньо видихнути повітря, і алкотестер не спрацював.</p> <p>Зі слів заявника, 29 березня 2010 року він разом із своєю родиною повертався з лікарні, де його син проходив курс лікування. Працівники поліції не повідомили причини зупинки, а лише зазначили, що відчули запах медикаментів у машині. У присутності двох свідків заявник пройшов тест на вміст алкоголю за допомогою алкотестеру, але він не показав, що заявник перебуває стані сп'яніння. Працівники поліції не пропонували пройти тест на взяття проб крові або інший аналіз. В подальшому, працівники поліції вказали, що заявник відмовився проходити тест на вміст алкоголю. Коли вони повернулися до місця зупинки автомобіля заявника, офіцери поліції відпустили свідків Є. та Кр. та знайшли двох нових свідків. Лише після цього працівники поліції склали протокол затримання.</p> <p>26 квітня 2010 року було розпочато судовий розгляд щодо вчинення заявником адміністративного правопорушення. В суді заявник клопотав про допит працівників поліції, які його зупинили, шести свідків та лікаря.</p> <p>Суд відмовив у допиті свідків і постановив рішення про допит працівників поліції та лікаря відділку поліції.</p>

	<p>18 травня 2010 року мировий суддя постановив рішення про визнання заявника винним у відмові проходження дихального тесту та зупинив дію водійського посвідчення на 1,5 роки.</p> <p>16 червня 2010 року суд апеляційної інстанції підтримав попереднє рішення суду.</p> <p>26 липня 2010 року голова апеляційного суду підтримав попередні рішення судів у порядку нагляду.</p> <p>1 листопада 2010 року Верховний Суд підтримав рішення судів попередніх інстанцій.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 та підпункту d) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VAKHITOV v. RUSSIA (Application no. 42932/11)
Зміст:	Заявник скаржився на невиконання рішення національного суду, постановленого на його користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном) щодо невиконання рішення суду від 17 лютого 2010 року, постановленого на користь заявника.
Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ROMANOV v. RUSSIA (Application no. 76594/11)
Зміст:	18 серпня 1995 року дівчина заявника А. народила сина С. 15 травня 1997 року заявник визнав батьківство щодо С., відомості щодо якого були внесені до свідоцтва про народження дитини. 11 квітня 2002 року А. та заявник були позбавлені батьківських прав щодо С. Бабуся С. по материнській лінії була призначена опікуном С. У 2003 році заявника було визнано винним в несплаті аліментів. Зрештою суди неодноразово постановляли рішення про обов'язок заявника сплачувати аліменти на утримання дитини.

	<p>2 листопада 2010 року А. розповіла заявникові, що він не є батьком С. ДНК-тест підтвердив її доводи.</p> <p>3 грудня 2010 року заявник порушив цивільне провадження щодо анулювання усиновлення С. 22 грудня 2010 року місцевий орган опіки та піклування зазначив, що заявник не усиновлював С., а визнав батьківство щодо нього; стверджували, що заявникові було відомо, що він не є біологічним батьком С.</p> <p>Заявник відхилив свій позов про анулювання усиновлення та 1 лютого 2011 року подав новий позов про оспорювання батьківства.</p> <p>21 березня 2011 року суд першої інстанції задовольнив позов заявника та припинив батьківство заявника щодо С.</p> <p>26 травня 2011 року суд апеляційної інстанції скасував це рішення та відмовив у задоволенні позову заявника. Суд вказав, що до справи заявника застосовувалися норми Кодексу про шлюб та сім'ю РСФСР від 30 липня 1969 року, оскільки дитина народилася до 1 березня 1996 року, коли набув чинності новий Сімейний кодекс Російської Федерації.</p> <p>Кодекс РСФСР встановлював один рік позовної давності для оспорювання батьківства, який починав свій відлік з того часу, коли ймовірний батько дізнався про те, що його було зареєстровано як батька. Заявник добровільно визнав своє батьківство щодо С. у 1997 році, проте позов про оспорювання батьківства подав лише у 2010 році, а отже, пропустив строк позовної давності.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/07/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF ROZHKANI v. RUSSIA (Application no. 14918/14)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>У 2009 році органи влади Грузії підтвердили, що заявник є особою без громадянства та надали відповідні підтверджуючі документи.</p> <p>У листопаді 2010 року заявник прибув до Росії з Грузії разом зі своєю дружиною та малолітніми дітьми; проживав разом із своєю матір'ю, оскільки вона є особою з обмеженими можливостями. У червні 2011 року заявник був офіційно зареєстрований за місцем проживання своєї матері.</p> <p>1 квітня 2011 року федеральна міграційна служба видала заявникові</p>

	<p>посвідку на тимчасове проживання строком на три роки, а 24 січня 2012 року – видала посвідку на тимчасове проживання його дружині та дітям строком дії на три роки (до січня 2015 року).</p> <p>У невстановлену дату 2012 року заявник подав заяву на отримання посвідки на тимчасове проживання строком на п'ять років. Однак, 27 грудня 2012 року федеральна міграційна служба відмовила у задоволенні такої заяви, мотивуючи це тим, що заявник є загрозою для національної безпеки. Текст відмови не містив жодної інформації про вчинення заявником порушень міграційного законодавства.</p> <p>28 січня 2013 року федеральна міграційна служба скасувала також рішення про видачу посвідки від 1 квітня 2011 року.</p> <p>Заявник оскаржив обидва рішення до суду. 29 лютого 2013 року суд першої інстанції задовільнив скаргу заявника та визнав рішення міграційної служби незаконними.</p> <p>23 квітня 2013 року в порядку апеляції суд скасував попереднє рішення суду та відмовив у задоволенні скарги заявника, встановивши, що рішення федеральної міграційної служби є такими, що відповідають закону.</p> <p>Верховний Суд Російської Федерації 13 вересня 2013 року відмовив у перегляді справи заявника.</p> <p>25 жовтня 2013 року федеральна міграційна служба прийняла рішення про депортацію заявника до Польщі. Наразі заявник проживає у польському місті Торунь; у невстановлену дату між 2014 та 2016 роками до нього приєдналися його дружина та діти. Зі слів заявника, в грудні 2016 року місцеві органи влади надали йому та його родині статус біженців.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF TIM HENRIK BRUUN HANSEN v. DENMARK <i>(Application no. 51072/15)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася скарги заявника на відсутність зовнішнього висновку експерта в рішенні суду 2015 року про залишення заявника в установі Херстедвестр¹, де він перебуває з 1997 року.</p>

¹ Інститут Herstedvester є в'язницею в Данії. У ній перебувають засуджені злочинці, а в деяких випадках також особи, щодо яких є рішення про опіку, які потребують психіатричної допомоги та спостереження.

	<p>Після декількох аналогічних вироків за вчинення злочинів проти статевої свободи та статевої недоторканості особи заявника було засуджено 1996 року за вчинення сексуального насилля над неповнолітнім та засуджено до «безпечного ув'язнення» на невизначений строк (йдеться про психіатричне лікування).</p> <p>Терапевтичне лікування заявника і, відповідно, шанси на звільнення з закладу зайшли в «глухий кут» з точки зору довірчих відносин заявника з персоналом установи; заявник відмовився від хімічної кастрації, яка була умовою для його звільнення, і зрештою заявник відмовився від консультацій з лікарями. У 2015 році суд постановив рішення про подальше перебування заявника в установі та його позбавлення волі. Заявник стверджував, що його тривале ув'язнення становило порушення пункту 1 статті 5 Конвенції, оскільки не відповідало початковій меті його ув'язнення, адже суд не отримав нового висновку експерта про доцільність продовження «безпечного ув'язнення» заявника.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/07/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF R.A. v. RUSSIA (Application no. 2592/17)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>6 лютого 2015 року заявника було звинувачено в Узбекистані у вчиненні злочинів з релігійних та політичних мотивів; рішення про його досудове тримання під вартою було постановлено за його відсутності, а самого заявника оголошено в міжнародний розшук.</p> <p>3 листопада 2015 року заявника було затримано та поміщено під варту органами влади Росії до 19 жовтня 2016 року.</p> <p>18 листопада 2015 року органи влади Узбекистану звернулись із запитом до Росії про видачу заявника в порядку екстрадиції, що було санкціоновано заступником Генерального прокурора Росії 15 вересня 2016 року.</p> <p>10 січня 2017 року Суд задовольнив заяву заявника про застосування тимчасових заходів відповідно до Правила 39 Регламенту Суду, і його видворення було зупинено до завершення розгляду справи Судом. Уряд Росії був негайно проінформований про введення таких заходів.</p> <p>12 січня 2018 року заявника було затримано та накладено</p>

	<p>адміністративне стягнення у вигляді штрафу за порушення правил перебування іноземців на території Росії. Працівники поліції у своїх протоколах вказували, що заявник застосовував фізичну силу до них, тому вони були вимушені застосувати наручники.</p> <p>13 січня 2018 року заявник покинув територію Росії.</p> <p>14 червня 2018 року представник заявника проінформувала Суд, що органи влади Росії примусово видворили заявника до Узбекистану. Вона стверджувала, що попередньо заявника було затримано та залишено у поліцейському відділку. Наступного дня працівники ФСБ доставили заявника до аеропорту та контролювали його виїзд з Росії; окрім іншого вказала про недотримання Правила 39 Регламенту Суду.</p> <p>Після прибуття до Узбекистану заявник був негайно заарештований та поміщений під варту.</p> <p>8 вересня 2018 року заявник визнав себе винним за пред'явленими обвинуваченнями, суд призначив йому покарання у виді 2 років і 9 місяців позбавлення волі умовно.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p> <p>Невиконання державою своїх зобов'язань щодо тимчасових заходів відповідно до Правила 39 Регламенту Суду та зобов'язань за статтею 34 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF VOLODINA v. RUSSIA <i>(Application no. 41261/17)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявниця, яку до 2018 року звали Володіна Валерія Ігорівна, має російське громадянство. З цілей безпеки її нове ім'я не наведене в постанові.</p> <p>У 2014 році заявниця познайомилася з С., і вони почали жити разом у м. Ульяновськ. Коли заявниця вирішила покинути С. у 2015 році, він почав проявляти агресію на погрожував їй вбивством у випадку, якщо вона відмовиться повернутись до нього.</p> <p>Із січня 2016 року по березень 2018 року заявниця неодноразово телефонувала до поліції і скаржилася щодо насильства до неї та погроз з боку С.; окрім іншого, в медичній установі було зафіксовано тілесні ушкодження, завдані С.</p> <p>У подальшому, в першій половині 2016 року заявниці було завдано тілесних ушкоджень С., який її потім викрав; а в березні 2018 року С. її</p>

	<p>переслідував та погрожував позбавити життя. Одного разу С. завдав удару вагітній заявниці в обличчя та живіт, що призвело до втрати нею дитини. В інших випадках С. перерізав гальмівний шланг її автомобіля та викрав її документи та мобільні телефони. Окрім іншого, заявниця намагалася поїхати до Москви, проте С. її переслідував, встановлював місце її проживання та намагався її знову викрасти.</p> <p>Однак органи влади Росії не порушили кримінального провадження за скаргами заявниці ні про застосування насильства до неї, ні щодо погрози вбивства. Працівники поліції допитали С. та провели «дослідчу» перевірку, в ході якої встановили, що жодних злочинів він не вчинив. Поліція лише повідомила С. про необхідність відшкодувати завдану заявниці шкоду та повернути їй викрадені документи.</p> <p>У березні 2018 року поліція порушила кримінальне провадження за фактом втручання у приватне життя заявниці у зв'язку з тим, що С. розмістив у мережі її фотографії приватного (інтимного) характеру без її згоди. В межах цієї справи заявниця звернулася із заявою про застосування щодо неї заходів безпеки у кримінальному провадженні, проте відповіді на таке клопотання надано не було. Управління МВС вирішило, що застосування до заявниці заходів безпеки є надмірним, оскільки дії С. є «результатом неприязних відносин між ними, зокрема на ґрунті ревнощів зі сторони С.».</p> <p>Щодо порушення статті 14 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Конвенції ЄСПЛ зазначив, що російські органи влади досі не вжили заходів для боротьби з дискримінацією жінок і їх захисту від домашнього насильства та домагань; держава не змогла створити умови рівності статей і забезпечити те, щоб жінки могли жити без побоювань застосування до них насильства або порушення приватного життя і в рівній мірі використовувати законодавчий захист.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення статті 14 Конвенції (заборона дискримінації) у поєднанні зі статтею 3 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/07/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF BORISOV v. RUSSIA (Application no. 48105/17)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>У середині лютого 2016 року Федеральна служба з контролю за обігом наркотиків була поінформована про те, що заявник планує збути амфетамін 17 лютого цього ж року.</p>

	<p>16 лютого 2016 року Московський міський суд санкціонував обшук квартири заявника.</p> <p>17 лютого 2016 року близько 20 години 15 хвилин заявника та Д. зупинили працівники поліції у багатоквартирному будинку за місцем проживання Д.</p> <p>Зі слів заявника, працівники поліції разом з ним пішли на перший поверх будинку, де обшукали його і не знайшли незаконних речовин. Під час обшуку працівники поліції щось поклали до лівої кишені куртки заявника. Надалі працівники поліції одягнули наручники на заявника та разом з Д. та посадили до поліцейського автомобіля.</p> <p>О 21 годині 36 хвилин, коли прибули офіцер поліції та двоє свідків, у їх присутності було проведено обшук заявника. Офіцер Дж. перевіряв ліву кишеню куртки заявника та вийняв звідти два маленькі пластикових пакетики з білою порошкоподібною речовиною. Пізніше було встановлено, що в пакетиках містився амфетамін.</p> <p>Працівники поліції провели обшук квартири заявника, де він проживав разом із своєю матір'ю, проте наркотичних речовин не знайшли. Заявника доставили до медичної установи, де лікарі встановили, що заявник перебуває під впливом амфетаміну та канабісу.</p> <p>Окрім іншого, 18 лютого 2016 року судово-медичний експерт оглянув пакетики з речовиною та взяв змиви з рук заявника. В ході експертизи було встановлено, що на руках заявника відсутні сліди наркотичних речовин, а на пакетиках відсутні його відбитки пальців.</p> <p>22 вересня 2016 року суд першої інстанції визнав винним заявника у зберіганні наркотичних речовин та призначив покарання у виді чотирьох років і шести місяців позбавлення волі. Суд обґрунтував своє рішення свідченнями офіцерів поліції та свідків, які були присутні під час затримання.</p> <p>21 грудня 2016 року апеляційний суд залишив засудження заявника в силі.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/07/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF OLKHOVSKIY v. RUSSIA (Application no. 53716/17)</p>

<p>Зміст:</p>	<p><i>Обставини, що стосуються справи заявника.</i></p> <p>Квартира, площею 33.9 кв. м, розташована в м. Калінінград, була у власності муніципалітету.</p> <p>Б. проживав у ній на підставі договору соціальної оренди.</p> <p>21 серпня 2008 року муніципалітет передав Б. квартиру у власність в порядку приватизації. Пізніше Б. помер.</p> <p>Ймовірно, інформація щодо власності Б. на квартиру не була внесена до державного реєстру прав на нерухоме майно та угод з ним.</p> <p>У невстановлену дату квартира була передана Чоб. на підставі рішення суду від 7 листопада 2011 року; відповідна інформація була внесена до державного реєстру.</p> <p>У невстановлену дату Чоб. відчужив квартиру громадянину Чуб. Така операція була також відображена в державному реєстрі.</p> <p>3 лютого 2012 року Чуб. продав квартиру заявникові та його батьку. Відповідно до договору купівлі-продажу вартість квартири складала 900 000 рублів. Частка заявника у вартості квартири складала 700 000 рублів.</p> <p>13 лютого 2012 року право власності заявника було зареєстровано у державному реєстрі; його частка в квартирі складала дві третини.</p> <p>У невстановлену дату було відкрито кримінальне провадження за фактом шахрайських дій щодо купівлі громадянином Чуб. квартири. Було встановлено, що Чуб. підробив рішення суду про визнання за громадянином Чоб. права власності на квартиру.</p> <p>12 січня 2015 року суд першої інстанції визнав винним Чуб. за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді позбавлення волі.</p> <p>У невстановлену дату муніципалітет порушив цивільну справу проти заявника та його батька, вимагаючи відновлення права власності на квартиру.</p> <p>15 липня 2016 року суд задовільнив заяву муніципалітету у повному обсязі, вказавши, що муніципалітет втратив право власності на квартиру «проти своєї волі», а тому має право вимагати повернути квартиру від добросовісних набувачів.</p> <p>Пізніше це рішення суду було підтримане апеляційним та касаційним судами.</p> <p>29 травня 2018 року суд задовільнив позов муніципалітету про виселення заявника. Це рішення суду було залишено в силі судом апеляційної інстанції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>

Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ROMEO CASTAÑO v. BELGIUM</u> (Application no. 8351/17)
Зміст:	<p>Заявники є дітьми підполковника Рамона Ромео, якого було вбито в м. Більбао 1981 року підрозділом, який стверджує про свою приналежність до терористичної організації ЕТА.</p> <p>2004 та 2005 року іспанський суддя видав два європейські ордери на арешт N.J.E., громадянина Іспанії, який підозрювався у вбивстві батька заявників.</p> <p>У 2013 році N.J.E., який перебував у Бельгії, був поміщений під варту за рішенням слідчого судді суду першої інстанції. Декілька днів потому цей самий суд було прийняв рішення, що ордери на арешт підлягають виконанню.</p> <p>Проте після перегляду такого рішення в порядку апеляції відділ звинувачень відмовив у виконанні ордерів, стверджуючи, що виконання рішення може призвести до порушення прав N.J.E. Федеральна прокуратура подала апеляцію з питань права, однак її було відхилено касаційним судом.</p> <p>2015 року іспанський суддя видав новий ордер на арешт заявника, проте бельгійські органи влади відмовилися його виконувати з аналогічних підстав.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя).
Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/07/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KOSTYUCHENKO v. RUSSIA</u> (Application no. 6991/07)
Зміст:	<p>Заявниця обіймала посаду судді господарського суду. У січні 2006 року їй повідомили, що голова Господарського суду Самарської області Н. подав скаргу до кваліфікаційної колегії суддів стосовно її роботи.</p> <p>Вона отримала копію скарги, на яку надала заперечення. Скаржник</p>

вказував на упереджене ставлення заявниці при розгляді справи, пов'язаної з ЗАТ «Тольяттіазот»; в іншому випадку заявниця зупинила провадження до подачі стороною документів, що підтверджують повноваження під час розгляду справи, а потім продовжила розгляд справи, хоча відповідні документальні підтвердження повноважень сторони у справі не отримала; в іншій справі заявниця висловила свою думку по суті справи, яка потім була оскаржена, і справу було перерозподілено; окрім іншого, скаржник вказував на великий відсоток скасованих рішень судді після їх перегляду в апеляційному порядку.

1 лютого 2006 року відбулося засідання регіональної кваліфікаційної колегії суддів Самарської області. Заявниця не була на ньому присутня через погане самопочуття.

Зі змісту протоколу засідання колегії вбачається, що у прокуратури були записи телефонних розмов осіб, які підозрюються у вчиненні злочинів. Прослуховування таких записів привело і до заявниці, яка постановляла незаконні рішення на їхню користь.

Наступне слухання було проведено 1 березня 2006 року. На засіданні були присутні 19 членів колегії. Головуючий зачитав заяву про дисциплінарне провадження та послався на протокол попереднього засідання й інші матеріали. Заявниця надала свої аргументи проти скарги.

Як зазначено у протоколі засідання колегії, заявниця висловилася щодо незаконності прослуховування її телефонних розмов. Потім її попросили залишити кімнату засідань, і вона погодилась. Далі колегія заслухала голову Господарського суду Самарської області Н. Колегія також заслухала федерального інспектора, який виконує обов'язки голови Самарського обласного суду, голову судової ради та заступника голови обласного судового департаменту.

Того ж дня колегія звільнила заявницю з посади судді господарського суду, підтвердивши фактичні висновки та підстави, наведені головою Господарського суду Самарської області у своїй заяві.

Заявниці було роз'яснено про її право на оскарження рішення колегії.

Посилаючись на статтю 27 Цивільного процесуального кодексу Російської Федерації, заявниця просила роз'яснити судовий порядок подання заяви про перегляд, який, на її думку, має бути розглянуто Верховним Судом Російської Федерації.

Стверджується, що представник обласної ради відповів, що вона може звернутися до Самарського обласного суду.

З метою дотримання десятиденного строку для оскарження та до отримання копії рішення колегії заявниця звернулася до Самарського обласного суду щодо надання роз'яснень.

Після цього суддя обласного суду повідомив їй, що саме Верховний Суд

	<p>РФ має юрисдикцію у цій справі. Проте заявниця не відкликала свою заяву, вважаючи, що Верховний Суд не розглядатиме її, оскільки термін оскарження рішення колегії минув. Крім того, вона очікувала, що обласний суд у будь-якому випадку направить заяву на розгляд Верховного Суду, як того вимагає цивільне процесуальне законодавство.</p> <p>У невстановлену дату заявниця отримала копію рішення колегії, в якому зазначено, що воно може бути переглянуто Верховним Судом РФ.</p> <p>Незважаючи на таке застереження, справу розглянув обласний суд, який 28 квітня 2006 року залишив рішення колегії в силі.</p> <p>19 липня 2006 року Верховний Суд Російської Федерації залишив без змін вищевказане рішення, оскільки вважав, що обласний суд діяв законно як суд першої інстанції «відповідно до Закону про судові органи та судової практики».</p> <p>Заявниця вимагала перегляду вищевказаних рішень у судовому порядку. 20 березня 2007 року суддя Верховного Суду відхилив її заяву, враховуючи, зокрема, що заявницю було законно видалено із кімнати засідань колегії.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо вимоги неупередженості.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>09/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF GÜLKANAT v. TURKEY</u> <i>(Application no. 38176/08)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник скаржився на катування та жорстоке поводження з ним з боку працівників правоохоронних органів та стверджував про надмірну тривалість провадження, порушеного проти правоохоронців з приводу ймовірного катування ними заявника.</p> <p>Події, що мали місце в цій справі, відбулися 1999 року.</p> <p>У лютому 2001 року офіцери поліції, які були обвинувачені у перевищенні своїх службових повноважень та жорстокому поводженні із заявником, були визнані винними за пред'явленим обвинуваченням, їм призначено покарання у виді трьох місяців позбавлення волі, яке було замінено покаранням у виді умовного штрафу.</p> <p>Зрештою, рішення суду було скасовано Касаційним Судом. У липні 2003 року працівники поліції знову були визнані винними за</p>

	<p>пред'явленим обвинуваченням районним судом, проте вирок суду повторно був скасований Касаційним Судом.</p> <p>У березні 2016 року працівників поліції ще раз було визнано винними, проте у квітні 2008 року Касаційний Суд вказав, що строк давності у цій справі минув.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному та процесуальному аспектах.
Дата прийняття:	09/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	09/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF SELAHATTİN DEMİRTAŞ v. TURKEY (No. 3) (Application no. 8732/11)
Зміст:	<p>Справа стосувалася заяв заявника, зроблених під час телевізійної трансляції.</p> <p>20 грудня 2005 року прокурор м. Диярбакір звинуватив заявника у поширенні пропаганди на користь терористичної організації після висловлювань, зроблених ним по телефону під час телевізійної програми, у якій він брав участь як президент Асоціації з прав людини та прес-секретар Диярбакірської демократичної платформи.</p> <p>28 вересня 2010 року суд визнав заявника винним за вказаним обвинуваченням та призначив покарання у виді десяти місяців позбавлення волі, призупинивши його дію на 5 років.</p> <p>Суд вказав, що надані заявником коментарі не охоплювались його правом на свободу вираження поглядів.</p> <p>29 липня 2013 року суд прийняв до уваги законодавчі зміни, постановив скасувати рішення від 28 вересня 2010 року та зупинити розгляд справи заявника на три роки.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF DOLGIKH v. UKRAINE (Application no. 34697/04)

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Зміст:	<p>Заявник скаржився на неналежні умови його ув'язнення у виправній колонії, а також відсутність безоплатної правової допомоги для підготовки його касаційної скарги на вирок суду.</p> <p>Так, у 1999 році правоохоронні органи призначили адвоката К. під час проведення допиту заявника, в ході якого останній зізнався у вчиненому злочині.</p> <p>У касаційній скарзі заявник зазначив про відсутність правової допомоги, оскільки призначений на стадії досудового розслідування захисник К. не проявляв жодного інтересу у кримінальній справі після його засудження та не відвідував заявника під час ув'язнення. У зв'язку з цим заявник просив апеляційний суд замінити захисника, проте таке клопотання залишилося поза увагою.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).</p> <p>Порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).</p>
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF BALAKIREV AND OTHERS v. UKRAINE</u> (Applications nos. 61109/10 and 33773/18)
Зміст:	Заявники скаржилися на надмірну тривалість судового розгляду у їхніх цивільних справах.
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).</p>
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ABDALOV AND OTHERS v. AZERBAIJAN</u> (Applications nos. 28508/11 and 2 others)
Зміст:	Справа стосувалася скарг заявників на надмірну затримку реєстрації їх як кандидатів на парламентських виборах в листопаді 2010 року і на те, що їм не дали часу для агітації та ефективної конкуренції.

	<p>Трое заявників планували взяти участь у парламентських виборах 7 листопада 2010 року на одномандатних виборчих округах. Проте їхні окружні виборчі комісії встановили, що більшість підписів, які заявники зібрали на підтримку своїх кандидатур, були підроблені і що кандидати не перевищили необхідний поріг 450 підписів.</p> <p>Заявники оскаржили рішення до Центральної виборчої комісії, апеляційного та Верховного суду, стверджуючи, що висновки окружної виборчої комісії не відповідають закону і є такими, що порушують процесуальні норми. Під час судового провадження 15 жовтня 2010 року було розпочато передвиборчу агітацію.</p> <p>Скарги заявників були задоволені, і національні суди постановили рішення про реєстрацію їх як кандидатів.</p> <p>Перший із них отримав посвідчення кандидата на парламентських виборах 4 листопада, другий – 2 листопада, третій – 5 листопада 2010 року, в останній день передвиборчої агітації. У зв'язку з пізньою реєстрацією заявники клопотали про перенесення дати голосування в їхніх округах, проте заявникам відмовили. Зрештою, їх не було обрано членами парламенту.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Першого протоколу до Конвенції (право на вільні вибори).</p> <p>Порушення статті 34 Конвенції (право на індивідуальну заяву до Суду).</p>
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	<p>CASE OF YORDANOVA AND OTHERS v. BULGARIA (Applications nos. 61432/11 and 64318/11) (Щодо справедливої сатисфакції).</p>
Зміст:	<p>У <i>рішенні</i>, постановленому 19 липня 2018 року, Суд визнав порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції на тій підставі, що національні органи влади протягом багатьох років не завершили процедуру, ініційовану заявниками відповідно до законодавства, прийнятого у 1997 році, з метою виплати їм компенсації за експропрійовану в 1940-х роках власність.</p> <p>Оскільки питання про застосування статті 41 Конвенції не було готовим до прийняття, Суд запропонував Уряду та заявникам надати свої пропозиції та зауваження щодо даного питання.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Держава зобов'язана виплатити кожному заявникові 20 015 євро, окрім третього заявника, якому має бути виплачено 18 160 євро матеріальної шкоди; 1837 євро компенсації судових витрат.</p>

Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF SADOCHA v. UKRAINE (Application no. 77508/11)
Зміст:	<p>Заявник є громадянином Чехії, який народився 1972 року та проживає в м. Оломоуц.</p> <p>В липні 2011 року заявник подорожував з України в Польщу, тримаючи при собі 41 000 євро. Його ручна поклажа була перевірена за допомогою сканерів; працівник митної служби запитав заявника чи має він готівкові кошти, після чого заявник пред'явив наявні кошти працівнику митної служби.</p> <p>Заявника було звинувачено у порушенні митних правил у зв'язку із недекларуванням повної суми готівкових коштів, після чого 31 000 євро були негайно конфісковані, а 10 000 євро були залишені заявникові.</p> <p>Судове засідання відбулося в серпні того ж року. Адвокат заявника визнав, що заявник не задекларував кошти, проте він не знав, що він має обов'язок їх декларувати. Адвокат також додав, що 31 000 євро були отримані за договором позики, та надав відповідне підтвердження.</p> <p>Проте суд прийняв рішення про конфіскацію коштів, вказавши, що їх походження не має значення для відповідальності заявника.</p> <p>В апеляції адвокат заявника стверджував, що суд першої інстанції наклав несправедливе та непропорційне покарання, оскільки не взяв до уваги походження коштів та відсутність у заявника умислу їх приховати. Апеляційний суд підтримав рішення суду першої інстанції.</p> <p>Розглянувши справу, ЄСПЛ зазначив, що поведінка заявника не була спрямованою на приховування готівкових коштів, навпаки він не заперечував наявності в нього готівкових коштів (п. 30 Рішення).</p> <p>Суд нагадав, що для того, щоб втручання вважалося пропорційним, воно має відповідати тяжкості правопорушення, а санкція – тяжкості правопорушення, для покарання за який вона призначається (у цій справі – невиконання вимоги щодо декларування) (п.31 Рішення).</p> <p>Справді, конфіскована сума була значною для заявника. Проте немає жодних доказів того, що той міг би завдати будь-якої серйозної шкоди державі: він не ухилявся від сплати митних зборів або будь-яких інших зборів і не завдав будь-яку іншу майнову шкоду державі. Заява, що міститься у рішенні апеляційного суду про те, що дії заявника</p>

	<p>спричинили «серйозну шкоду зовнішньоекономічним інтересам та безпеці України», є надто розпливчастою і загальною та не підтверджується будь-якими доводами щодо того, що саме становить таку шкоду (п. 32 Рішення).</p> <p>Суд не переконали доводи Уряду, що оцінка пропорційності була включена до рішень національних органів влади. Складається враження, що міркування щодо законного походження грошей, неумисного характеру дій заявника або відсутності ознак будь-яких інших порушень митних правил, незважаючи на те, що адвокат заявника порушував ці питання під час провадження, не мали жодного значення під час ухвалення рішення (п. 33 Рішення).</p> <p>Також, Уряд не навів достатніх аргументів того, що менш суворе покарання у виді штрафу було недостатнім для досягнення бажаного результату – запобіганню повторному порушенню вимог декларування (п. 34 Рішення).</p> <p>За цих обставин конфіскація всієї незадекларованої суми грошей наклала на заявника індивідуальний та надмірний тягар і була непропорційною вчиненому правопорушенню, отже, було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.²</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>11/07/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>11/10/2019 (палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF ŠKRLJ v. CROATIA (Application no. 32953/13)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася скарги заявника на те, що суддя, який призначив заявникові покарання у виді штрафу за незначні правопорушення в сфері дорожнього руху, не був неупередженим.</p> <p>У лютому 2012 року заявникові було видано дві постанови про вчинення незначних порушень в сфері дорожнього руху – незупинки транспортного засобу перед пішохідним переходом і відсутності пристебнутого ременя безпеки. Він оскаржив постанови до суду. Суддею було призначено V.V.L., який відклав розгляд справи, розгляд</p>

² В описі цього рішення за усної згоди її автора були частково використані матеріали статті «ВИЛУЧЕННЯ ГОТІВКИ ПРИ ПОРУШЕННІ МИТНИХ ПРАВИЛ ЩОДО ЇЇ ДЕКЛАРУВАННЯ НЕ ЗАВЖДИ ПРАВОМІРНЕ» сайту «Практика ЄСПЛ. Український аспект» – <https://www.echr.com.ua/viluchennya-gotivki-pri-porushenni-mitnix-pravil-shhodo-%d1%97%d1%97-deklaruvannya-ne-zavzhdi-pravomirne/>.

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

	<p>обох постанов об'єднала в одну справу.</p> <p>Заявник стверджував, що його адвокат відправив у кінці червня факс до суду, в якому зазначалося те, що суддя В.V.L. раніше працював з його матір'ю, між ними були ворожі стосунки, а тому задля уникнення сумнівів слід провести заміну судді В.V.L. у справі заявника. Уряд стверджував, що суд не отримував факсу.</p> <p>Суддя В.V.L. визнав заявника винним за обвинуваченням та призначив штраф у розмірі 130 євро.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF SERZHANTOV v. UKRAINE</u> (Application no. 57240/14)
Зміст:	Заявники скаржилися, що не отримали належної медичної допомоги під час ув'язнення.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF HUNVALD v. HUNGARY</u> (Application no. 40934/15)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість кримінального провадження щодо нього.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу	11/07/2019 (Комітет)

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

остаточного:	
Назва:	CASE OF PETROV AND KOROSTYLYOV v. UKRAINE (Applications nos. 19591/18 and 19596/18)
Зміст:	Заявники скаржилися на неналежні умови їх ув'язнення та відсутність ефективного засобу правового захисту в цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF RADYUKIN v. UKRAINE (Application no. 27805/18)
Зміст:	Заявники скаржилися на неналежні умови їх ув'язнення та відсутність ефективного засобу правового захисту в цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF GÁLA AND OTHERS v. HUNGARY (Application nos. 31845/18 and 2 others – see appended list)
Зміст:	Заявники скаржилися на надмірну тривалість судового розгляду у їхніх цивільних справах.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/07/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KOROSTYLYOV v. UKRAINE (Application no. 37790/18)

Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість його досудового тримання під вартою. Окрім іншого, скаржився на відсутність компенсації за незаконний арешт чи ув'язнення.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість). Порушення пункту 5 статті 5 Конвенції.
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF OLIVIERI v. FRANCE</u> (Application no. 62313/12)
Зміст:	Справа стосувалася періодів перебування заявника у поліції до законодавчої реформи від 14 квітня 2011 року та неповідомлення заявників про їхнє право зберігати мовчання під час провадження у поліції, а також на відсутність допомоги адвоката протягом цього часу. Закон, що діяв у відповідний час, не передбачав, що особам, які перебувають під вартою в поліції, повідомляється про їхнє право мовчати або на те, щоб під час такого затримання особи мають право на захисника.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	11/07/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/10/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF BLOISE v. FRANCE</u> (Application no. 30828/13)
Зміст:	Обставини справи аналогічні обставинам <u>CASE OF OLIVIERI v. FRANCE</u> .
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 08.07.2019 по 12.07.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 25. – 23 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua